

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. София, 08.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10667** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], срещу Решение от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 17-и състав, по нахд № 842/2020 г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-006379 от 18.12.2019 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1 КТ, като е намален размера на санкцията на 1500 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът поддържа, че АУАН не е връчен на надлежно упълномощен негов представител. Посочва, че И. М. не разполага с представителна власт за получаване на АУАН, а актът не е връчен на законен представител на търговското дружество, което съществено е нарушило неговото право на защита. Оспорва извършването на административно нарушение, като сочи, че Ц. И.-С. е пенсионер, поради което с нея бил сключен граждански договор за

поръчка с акцент върху крайния резултат – миене на посуда и зареждане на миялна машина. Впоследствие включеният трудов договор бил по препоръка на ДИТ С.. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] чрез процесуалния си представител юкр. Х. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 24.09.2020 г. СРС, НО, 17-и състав, по нахд № 842/2020 г., е изменил НП № 22-006379 от 18.12.2019 г., издадено от директора на ДИТ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1 КТ, като е намалил размера на санкцията на 1500 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. Д. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.61, ал.1 КТ, като е приело на работа на длъжност „миячка” лицето Ц. Г. И.-С., ЕГН [ЕГН], на обект механа „М.“, находящ се в [населено място], [улица]до [жилищен адрес] пазар „Окръжна болница“, без сключен писмен трудов договор.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 17-и състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Нормата на чл.61, ал.1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа. Едновременно със сключването на писмен трудов договор (чл.62, ал.1 КТ) работодателят е длъжен да предостави на работника преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на НАП (чл.63, ал.1 КТ). Съдържанието на трудовото правоотношение е посочено неизчерпателно в нормата на чл.66, ал.1 КТ - място на работа, наименование на длъжността, срок на трудовия договор, основно и допълнителни възнаграждения, продължителност на работния ден или седмица. Тези

основни характеристики на трудовия договор се установяват от собственоръчно попълнена от Ц. Г. И.-С., ЕГН [ЕГН], декларация от 04.10.2019 г. – място на работа, постъпване на 01.09.2019 г., длъжност „миячка”, работно време, почивни дни, месечно трудово възнаграждение, работно облекло.

При тези данни по делото, установени безпротиворечиво от показанията на свидетелката В. и писмените доказателства, районният съдия при правилно приложение на материалния закон е приел, че е осъществен съставът на нарушението по чл.61, ал.1 КТ – работодателят не е уредил като трудови, правоотношенията си с работничката Ц. Г. И.-С., ЕГН [ЕГН], чрез сключване на писмен трудов договор с нея преди постъпването ѝ на работа на 01.09.2019 г.

Правилно районният съдия е приел, че правоотношението между работодателя и работника разкрива съществените елементи на трудово правоотношение по смисъла на чл.66, ал.1 КТ, поради което представеният от дружеството граждански договор от 02.09.2019 г. прикрива трудов такъв. Противно на защитната теза на касатора, в него не е договорен конкретен резултат, тъй като предметът му «почистване на заведение» се постига чрез престиране на трудовата сила на работника за договорените два работни часа. Проверяващите са заварили на място лицето да мие посуда, кутии за храна и да зарежда миялна машина. Правилно и обосновано установените признаци на правоотношението като работно време, работно място, работно облекло, месечно трудово възнаграждение, почивни дни, са навели решаващия съд на извод за доказаност на нарушението по чл.61, ал.1 КТ. При задълбочено сравнение между характеристиките на трудовия договор и договора за поръчка, съдът е достигнал до правилен извод, че правоотношението между наказаното лице, в качеството му на работодател, и заварения в търговския му обект работник, е следвало да бъдат уредени като трудови. Респ. икономически по-силната страна следва да понесе отговорността за липсата на сключен такъв договор.

При правилно приложение на чл.27, ал.2, вр. чл.12 ЗАНН, СРС е достигнал до извод за изменение на наложената имуществена санкция до нейния минимум, предвид липсата на данни за други нарушения от същия вид и предприетите от работодателя мерки за отстраняване на нарушението, предвид забраната на чл.415в, ал.2 КТ за квалифициране на случая като маловажен.

Изцяло неоснователни са доводите на касатора за допуснато нарушение при връчване на АУАН. Представено е пълномощно с нотариална заверка на подписите от 21.03.2015 г., с което законният представител на [фирма] е упълномощил И. Д. М. да извършва от името и за сметка на дружеството всички правни и фактически действия по неговото представителство пред всички държавни органи, техни администрации и длъжностни лица, държавни учреждения и ведомства. Предоставеното общо пълномощно правилно е дало основание на актосъставителя да връчи АУАН на явилия се пълномощник И. М.. Неоснователни са твърденията на касатора за необходимост от изрично пълномощно за връчване на АУАН предвид текста на съдържащото се преписката пълномощно в полза на И. М..

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съдия, че обжалваното НП е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б»а» във вр.ал.2 ЗАНН, както и че в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е

възпрепятствало касатора да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Извършването на нарушение по чл.61, ал.1 КТ се установява от показанията на актосъставителя В., които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, както и от приложените писмени доказателства. Правилни и обосновани са аргументите на районния съдия за приложението на разпоредбата на чл.83, ал.1 ЗАНН относно безвиновната отговорност на юридическите лица и едноличните търговци.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 24.09.2020 г. на СРС, НО, 17-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-и състав по нахд № 842/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], да заплати на Главна инспекция по труда юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.